

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. гр. Добрич, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатя Ханджиева Милева

Членове: Станимир Т. Ангелов

Надя Г. Славова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Надя Г. Славова Въззивно гражданско дело № 20233200500499 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. И. К., с пост. адрес в гр. Т., чрез адвокат К. Д., АК – Добрич, срещу решение №391/17.05.2023г. по гр.д. №3582/2022г. по описа на Районен съд Добрич, с което са отхвърлени предявените от въззивника срещу „***“ АД, искове, както следва: 1. За признаване прекратяването на трудовия договор на К. И. К., на осн. чл. 352, ал. 1, т. 5 от КТ, считано от 10.11.2022г. за незаконно и за отмяна на Заповед №ЛС-05-1515/09.11.2022г. на ИД на „***“ АД, и 2. За възстановяване на К. И. К. на заеманата от нея преди уволнението длъжност „***“ в *** отдел във „***“ АД.

В жалбата са изложени доводи по отношение на неправилността на извода в обжалваното решение, че са били налице законовите предпоставки за прекратяване на трудовото правоотношение на въззивницата на осн. чл. 325, ал. 1, т. 5 от КТ, а именно поради завръщане на замествания служител И. А. И. на длъжност „***“ в *** отдел, считано от 10.11.2022г. Този извод на съда жалбоподателя приема за неправилен и не почиващ на събрания по делото доказателствен материал, като в частност твърди, че към датата на прекратяване на трудовия и договор, заместваният служител не се е бил завърнал на работа, т.е. не е бил фактически на работното си място. В подкрепа на това свое твърдение, жалбоподателят изтъква още, че след като от 11.11.2022г. заместваният служител И. И. е изпълнявала трудовите си функции от разстояние, това означава, че този служител не е бил реално на

работното си място. Твърди, че при работа от разстояние, работодателят бил длъжен да предостави на своя служител компютър и работна среда, което не е сторено, поради което следва да се приеме, че този служител не е изпълнявал работните си задължения. Посочва още, че в трудовия □ договор не било посочено и името на титуляра на длъжността, за чието заместване тя е била назначена, като не бил посочен още и срока на договора, нито кога изтичал същият. Твърди още, че длъжностите на двете служителки били различни, т.к. били назначени в различни отдели и длъжностните им характеристики не били идентични, поради което било невъзможно да е била назначена по заместване на този служител, а да е имала коренно различни задължения от тези на замествания. Настоява за удовлетворяване на предявените иски след отмяна на неправилното решение на районния съд, както и присъждане на разноски.

В писмен отговор въззиваемата страна „***“ АД, чрез пълномощник адвокат Д. К., АК - Шумен, изразява становище за неоснователност на оплакванията в жалбата и за потвърждаване решението на районния съд. Претендира разноски.

ОКРЪЖЕН СЪД ДОБРИЧ, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, по свое убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, в срока по чл. 259 от ГПК и против съдебно решение, подлежащо на въззивно обжалване, поради което е допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е правилно, поради следните съображения:

Производството пред Районен съд Добрич е образувано по искова молба на К. И. К., с пост. адрес в гр. Т., чрез адвокат К. Д., АК – Добрич, в която ищцата твърди, че на 06.07.2022г. с ответника „***“ АД, е сключила трудов договор на основание чл.68, ал.1, т.3 от КТ - за заместване на работник или служител, който отсъства от работа, за заемане на длъжността „***“ в *** отдел. Също така се твърди, че трудовото й правоотношение е прекратено със Заповед №ЛС-05-1515/09.11.2022г. на Изпълнителния директор на „***“ АД, на основание чл.325, ал.1, т.5 от КТ, поради завръщане на замествания служител И. А. И., считано от 10.11.2022г. Оспорва законността на уволнението като счита, че работодателят не е имал основание да прекрати трудовото й правоотношение, доколкото в трудовия договор не е посочено кое лице ищцата замества, което автоматично опорочава и уволнението, доколкото не може да се прецени до завръщане на кой служител ще действа нейния договор. Иска се отмяна на уволнението като незаконосъобразно и възстановяване на предишната й работа.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът „***“ АД е подал отговор на исковата молба. Твърди, че издадената заповед е законосъобразна, доколкото съдържа изискуемите от закона реквизити, което се отнасяло и за съдържанието на трудовия договор, като твърди, че името на замествания служител е изрично посочено в раздел V от договора, както и че срокът на договора е до завръщането на замествания служител. Иска се отхвърляне на предявените искове и присъждане на разноски.

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответника е сключен трудов договор, както и че трудовият договор е прекратен. В тежест на ответника е да докаже, че законосъобразно е упражнил правото си да прекрати трудовото правоотношение на посоченото от него основание, а именно завръщане на замествания служител на работа.

От представения по делото трудов договор №ТД-22/06.07.2022г. е видно, че между ищцата, въззивник в настоящото производство, и ответника „***“ АД е възникнало трудово правоотношение за заместване на отсъстващ работник по чл.68, ал.1, т.3 от КТ за длъжността „***“. Видно от Заповед №ЛС-05-1515/09.11.2022г., връчена на ищцата на същата дата, трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл.325, ал.1, т.5 от КТ, с посочени мотиви: „със завръщане на замествания на работа със Заповед №***-3359#1/08.11.2022г.: И. А. И. на длъжност *** в *** отдел, считано от 10.11.2022г.“.

В тази връзка спорно между страните е било обстоятелството дали трудовия договор на ищцата е бил сключен за заместване на този служител, доколкото ищцата твърди, че липсва изрично посочване в трудовия договор на името на служителя, който тя следва да замества, респективно – не е определен, нито пък определяем, срокът на сключения между страните договор. Това възражение на ищцата, повторено и като оплакване във въззивната жалба, настоящият съдебен състав намира за неоснователно – в трудовия договор, в раздел V, изрично е посочено, че срокът на сключения договор е до завръщане на титуляра И. А. И. – *** в *** отдел. В добавка към този извод е и приложеното Заявление с вх. №***-1918/06.07.2022г. за постъпване на работа, в което ищцата изрично е посочила длъжността и името на лицето, което желае да замества, а именно И. А. И. – *** в отдел ***. В трудовия договор изрично е уговорено и основанието, въз основа на което същият се сключва, а именно чл. 68, ал. 1, т. 3 от КТ - за заместване на отсъстващ работник. Характерното при този вид договор, като вид срочен трудов договор, е че срокът на действието му, като задължителен елемент от неговото съдържание, е определяем и зависи от продължителността на отсъствието на служителя - титуляр на длъжността. Срокът на действие на този вид срочен трудов договор изтича в деня, в който заместваният работник се завърне реално на работа и от този момент договора със заместващия служител се счита прекратен. В тази връзка настоящият състав счита, че по настоящото производство е безспорно установено, че заместваният служител е именно И. А. И., че същата със заявление №***-3359/08.11.2022г. е

уведомила работодателя си, че прекратява ползването на разрешен отпуск за отглеждане на дете до 2 години и че, считано от 10.11.2022г., желае да се завърне на работа. Тук следва да се отбележи, че правото на служителя да прекрати ползването на разрешен му отпуск за отглеждане на дете и да се завърне на работа е лично и не зависи от преценката на работодателя – чл. 46, ал. 6, т. 3 от Наредба за работното време, почивките и отпуските, вр. чл. 164, ал. 5 от КТ.

По отношение на възражението на въззивницата за липса на пълна идентичност в длъжностните характеристики на заместващия и замествания служител, следва да се отбележи, че наименованието на длъжностите и на двете служителки са еднакви – ***, с код на професията по НКПД 2611 7021, като различията в описанията на основните задължения на двете служителки са незначителни и в своята цялост стилистични, поради което не могат да обосноват извод за различие в осъществяваните от двете трудови функции.

Цитираните по-горе документи са и основните аргументи, от които съдът гради извод, че заместваният служител И. А. И. реално е осъществявала своите трудови задължения в отдел *** към търговското дружество, а не в друг отдел. Видно от приложените документи от личното трудово досие е, че в периода 08.01.2019 – 08.10.2019г. се е осъществила промяна в длъжността, заемана от този служител, след като в две последователни заповеди на ИД на ответното дружество, а именно заповед №***-90#1 от 08.01.2019г. и заповед №***-4089#1 от 08.10.2019г., с които се разрешава допълнителен отпуск на служителя И. И., длъжността и е посочена от отдел ДДО в *** отдел при ЦУ, като във всички документи в личното досие, издадени след 08.10.2019г., длъжността фигурира като *** в *** отдел.

Доколкото се установи, че страните са били обвързани по силата на сключения между тях трудов договор на осн. чл. 68, ал. 1, т. 3 от КТ – за заместване на служителя И. А. И., *** в *** отдел, който е заявил завръщане на работа, считано от 10.11.2022г., следва да бъде разгледано и следващото възражение на въззивницата, а именно че към датата на прекратяване на трудовия договор, заместваният служител не се е бил завърнал на работа, респ. за работодателя не е било възникнало право да прекрати едностранно трудовия договор на осн. чл. 325, ал. 1, т. 5 от КТ.

В тази връзка са приложени като писмени доказателства заявление №***-3359/08.11.2023г. за прекъсване на ползвания отпуск и допълнително споразумение с вх. №***-3425#1/11.11.2022г. към Трудов договор №Дог-2/14.03.2016г., с което се уговаря работа при дистанционен режим, като ищцата е оспорила автентичността на подписите на И. И. в тези документи. В рамките на откритото производство по чл. 193 от ГПК, и след назначена съдебно – графическа експертиза, ценена с доверие от съда като обективна и безпристрастна, се установява, че оспорените подписи са изпълнени от посочения автор, а именно И. А. И..

Приета е била още и съдебно – счетоводна експертиза, кредитирана с доверие от съда като обективна и безпристрастна, от заключението на която се установява, че за м. ноември 2022г. за служителя И. И. е начислено

възнаграждение за 15 отработени дни през периода от 10.11.2022г. до 30.11.2022г., като са начислени и удържани съответстващите се осигурителни вноски, данък и членски внос „Подкрепа“. За м. декември 2022г. за същия служител е начислено възнаграждение за 2 отработени дни през периода от 01.12.2022г. до 05.12.2022г., като са начислени и удържани съответстващите се осигурителни вноски и данък.

По делото са събрани и гласни доказателства относно полагания труд от служителя И. А. И. след нейното завръщане на работа. Разпитания по делото свидетел, М. Г., посочва, че след завръщането си на работа, титулярът И. И. е осъществявала своите трудови задължения дистанционно – по телефон или чрез компютър, в зависимост от конкретната необходимост, като споделя, че и лично на нея се е налагало да търси съдействието на И. И. и го е получавала посредством телефонен разговор. В тази връзка следва да се отбележи отново и приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, която дава заключение, че работодателят надлежно е отразил в счетоводните си регистри действително отработеното от служителя И. И. време, съгл. изискванията на чл. 107л, ал. 5 от КТ.

Посочените доказателства, поотделно и в своята съвкупност, дават основание на настоящия съдебен състав да изгради извод, че завърналият се служител, И. А. И., действително е изпълнявала своите трудови задължения в периода след завръщането си на 10.11.2022г., поради което и следва да се приеме, че за работодателя е възникнало правото за едностранно прекратяването на трудовия договор на въззивницата К. И. К., осн. чл. 325, ал. 1, т. 5 от КТ.

Настоящата инстанция счита, че Районен съд Добрич е обсъдил задълбочено всички събрани и релевантни по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на тях е установил правилно фактическата обстановка по делото и е достигнал до правилния правен извод, че е настъпило основанието за прекратяване на трудовия договор на въззивницата, посочено в Заповед №ЛС-05-1515/09.11.2022г. на ИД на „***“ АД по чл. 325, ал. 1, т. 5 от КТ, а именно реално завръщане на отсъстващия служител - титуляр на длъжността на работа, поради което правилно е отхвърлил предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ. С оглед отхвърлянето на главния иск, правилно първоинстанционният съд е отхвърлил и обусловеният от него такъв по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ - за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност - „***“ в *** отдел във „***“ АД.

Тъй като изводите на настоящата съдебна инстанция напълно съвпадат с тези на първата, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба - оставена без уважение, като неоснователна.

С оглед изхода на спора право на разноски има въззиваемата страна по делото. Последната претендира такива в настоящото производство в размер на 936 лева, с вкл. ДДС, за адвокатско възнаграждение за един адвокат, като представя списък и доказателства за заплащането им в цялост по банков път. Предвид пълната неоснователност на въззивната жалба, разноските следва да

бъдат изцяло възложени в тежест на въззивника.

Доколкото жалбоподателят е освободен от такси и разноси в производството, на основание чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, дължимите от него такива за въззивната инстанция остават за сметка на съда.

Така мотивиран, Окръжен съд Добрич

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №391/17.05.2023г. по гр.д. №3582/2022г. по описа на Районен съд Добрич, XIV състав.

ОСЪЖДА К. И. К., ЕГН *****, с пост. адрес в гр. Т., ***, да заплати на „***“ АД, ЕИК ***, сума в размер на 936.00 лева, с вкл. ДДС, съставляваща разноси за адвокатско възнаграждение по делото пред въззивния съд, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК в 1-месечен срок от 03.08.2023г.

Да се връчи препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____